

بسم الله الرَّحْمَن الرَّحِيم

الحمد لله رب العالمين و صلى الله على سيدنا محمد و آله

الطاهرين و لعنة الله على أعدائهم أجمعين

از بحث های بسیار ظریف و مهم و پر معنا بحث گریه بر امام حسین علیه السلام است که البته بحث مفصلی است.

حقیقت گریه بر امام حسین علیه السلام چیست ؟

مخفی نیست که روایات بسیار و متواتری از طرق شیعیان وجود دارد طوری که قابل انکار نیست مبنی بر اینکه انبیاء، اوصیاء، ملائکه، کروییین و انسان های پاک طینت، همه بر امام حسین علیه السلام گریه کردند حتی پیش از اینکه ایشان در دنیا نزول اجلال بفرماید نه فقط قبل از نزول اجلال حضرت در این دنیا بلکه در وقتش و بعدش هم این برنامه بود و هست و ادامه دارد. حال این چه مصیبتی است که همه برایش گریه کردند و همه مأجورند؟ یا اینکه خاصّ امام حسین است که دعاها همه تحت قبه امام حسین مستجاب می شود؟ دعاهای همه انبیاء و اوصیاء، ملائکه و غیر آنها، هرکس دعایش مستجاب شده تحت قبه الحسین مستجاب شده حتی قبل از اینکه حضرت به عالم دنیا بیاید، نه اینکه مقصود آجر و گچ و این ها باشد، حدّ و حدود ظاهری و مادی باشد، حالا قبه الحسین چیه؟

گریه بر امام حسین چیزی است که فوق العاده نزد خداوند مقدس است. حضرت آدم علی نبینا و آله و علیه السلام گناهی کرد و ۴۰۰ سال در این دنیا به بدبختی و بیچارگی افتاد. این حرف کمی نیست. پیغمبر خدا است، مسجود ملائکه است اما خودش یک طرف دنیا، همسرش طرف دیگر دنیا، به خاطر اینکه آن خطا را کرد و خدا او را از بهشت بیرون انداخت و از فراق بهشت، شبانه روز کارش گریه بود، در حالی که ایشان ۶ ساعت در بهشت بوده است.

این ۴ ساعت نیست؛ بلکه ۴۰۰ سال گریه کرد، کار خودش و همسرش شبانه روز گریه بود، جبرئیل آمد، گفت: می خواهی خداوند تو را ببخشد؟ باید چیکار کنی؟ باید خدا را به این پنج نام

قسم بدی، به هر ع تا قسم داد، خبری نشد، اما چون نام امام حسین آمد، اشک ریخت، از جبرئیل پرسید: چی شد؟ این حسین کیست؟ قضیه را گفت و آدم بر مصیبت حضرت گریه کرد. آن وقت بود که خداوند تبارک و تعالی او را بخشید.

امام حسین علت تامه است، رسول الله مجمع همه ائمه است اما به اجمال، اما نام امام حسین نام تفصیل است، حتی تفصیل پیامبر است، چطور؟ پیامبر فرمود: «ما اُوذِيَ نَبِيٌّ مِثْلَ ما اُوذِيْتُ یعنی هیچ پیامبری مانند من ستم ندید» اما به اجمال بود ولی امام حسین...

مصیبت میان همه انبیاء تقسیم شد این همه رتبه پیدا کردند اما امام حسین، همه مصیبت ها را به تفصیل، آن هم در یک نیم روز تحمل کرد، این کار عظیمی است فقط خدا می داند که امام حسین چه کرد؟ حقیقت امام حسین چیست؟ بله اگر بخواهی به ظاهر و علل و اسباب ظاهری و حوادثی که اتفاق افتاد نگاه کنی، یک برداشتی داری ولی این حقیقت امام حسین نیست، حقیقت گریه بر امام حسین نیست. من که امام حسین را ندیدم، هم عصر حضرت نبودم، با چه می کند که دل مرا می شکند؟

بالتر از این، امام حسین هنوز نیامده، در بهشت است اما آدم برای او گریه کرد، انبیاء گریه کردند، حضرت زکریا گریه کرد. حضرت زکریا انسان بسیار محترم و شخصیت با عظمت و بسیار دوست داشتنی است. عرض کرد: خدایا چرا برای امام حسین دلم شکست؟ فرمود: او نواده پیامبر آخر الزمان است. پرسید: حبیب من محمد صلی الله علیه و آله؟ فرمود: بله. او نواده ای به نام حسین دارد و او را می کشند و دل پیامبر متأثر می شود. گفت: خدایا برای اینکه به پیامبر اقتدا کنم، پسری به من بده که نور چشم من باشد و در کنارم باشد و من فریفته او باشم و مانند حسین سر از بدنش جدا کنند تا من با مصیبتی که بر قلب پیامبر فرود آمد شریک شوم، آنها می فهمیدند مقام امام حسین چیست.

گریه بر امام حسین خضوع و خشوع می آورد.

یکی از اسرار قیام امام حسین این است که اگر امام حسین و این کارش نبود شریعت پیامبر و شریعت همه انبیاء باطل درمی آمد. عبودیت باطل می شد، گریه برای امام حسین خضوع و خشوع

می آورد. دل خدا را به دست می آورد. عبادت و عبودیت جز با خشوع و خضوع تحقق پیدا نمی کند. عبودیت بدون خضوع و خشوع نیست و اوج خضوع و خشوع در گریه بر امام حسین است در گریه برای مصیبت امام حسین است.

امام حسین سبب جوشش رحمت الهی است.

فطرس، فرشته ای با آن عظمت که بال می گستراند عالم را می گرفت. ما اصلا نمی فهمیم عالم یعنی چه؟ خطایی کرد و خداوند بال او را سوزاند و در جزیره ای تبعیدش کرد، اما وقتی امام حسین به دنیا آمد، خدا به خاطر امام حسین او را بخشید. بین امام حسین چه کار عظیمی می کند؟ امام حسین علیه الصلوة و السلام این است.

باب الحسین، باب عظیمی است که هر پیامبری به هر جا رسید، به هر مقامی دست پیدا کرد، از اینجا بود. از حزن حضرت که ادامه داشته و دارد و خضوع و خشوع می آفریند و عابد می کند، هرکس عابد شد، از اینجا عابد شد. از همه اهل بیت لکن از امام حسین علیه الصلوة و السلام به تفصیل؛

مثلاً شمشیر را به فرق امیرالمؤمنین زدند اما امام حسین علیه السلام... بدنش جای بوسه نداشت، عزیزانش هم همین طور، به امام حسن زهر دادند ولی تیر زهرآلود سه شعبه ای به امام حسین زدند که مانند مته سوراخ کرد و رفت از پشت حضرت بیرون آمد... ما هرگز معنی اینها را نمی فهمیم، چیزهایی شنیدیم اما نمی فهمیم، اگر بفهمیم بلافاصله قالب تهی می کنیم.

و می بینیم حضرت سیدالشهداء حتی زیر خنجر شهر لعنه الله هم از خدا حرف می زند، آن وقت هم ذکر خدا گفت: اَللّهُمَّ مُتَعَالِ الْمَكَانِ عَظِيمِ الْجَبَرُوتِ شَدِيدِ الْحَالِ يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ امام حسین این است، انگار حضرت نشسته و به یک مبل تکیه داده و این طور صحبت می کند. این مصیبت ها برای حضرت چیزی نیست، خودش فرمود: هَوْنٌ عَلَيَّ مَا نَزَلَ بِي إِنَّهُ يُعِينُ اللهَ، اینها برای من آسان است خدا دارد می بیند.

باب حزن آقا امام حسین سلام الله علیه تا وقت ظهور خودش باز است بلکه تا قیامت هم این باب باز است و تازه در قیامت، آنجاست که مصیبت و روضه شروع می شود. در روایت دارد که

صدّیقه طاهره سلام الله علیها نگاهی به صحنه محشر می کند و می بیند بدن بی سر امام حسین وارد محشر شد، فاطمه زهرا چنان جیغ و فریادی می زند و از هوش می رود که اهل محشر همه به گریه می افتند.

ما در درس معرفة الله بالله، در خلال بحث هایی که داشتیم آخر کار گفتیم نظر ما این است که باید از امام به خدا برسیم حالا برای اینکه معنا معلوم بشود کدام امام را انتخاب کنیم؟ بهترین نمونه امام حسین است چند ماه در باب مصیبة الحسین و وجوه مصیبت و غیره بحث کردیم تا این نتیجه را بیان کردیم.

قضیه امام حسین یعنی خداپرستی، امام حسین علیه السّلام بای را باز کرده، باب عبودیت و خداپرستی لذا این جمله کوتاهی که حضرت زینب سلام الله علیها فرمود، طولانی ترین جمله عالم وجود است، فرمود: «ما رأيتُ الاّ جمیلاً»، ای پسر زیاد لعنة الله عليك، من در عاشورا در واقعه کربلا جز زیبایی ندیدم. ابن زیاد ملعون نتوانست از این جمله حضرت هیچ چیزی بفهمد. حضرت زینب جز زیبایی ندید، زینب دارد می بیند کربلا را جز زیبایی نمی بیند، اطاعت و تسلیم محض رب و نمایش و اجرای تمام وحی را در روز عاشورا می بیند.

همه برای امام حسین گریه کردند.

قضیه مصیبت و گریه و این بابی که آقا سیّد الشهداء از ابتدای وجود عالم باز کرد، بسته نمی شود و حتی دشمن را هم به گریه انداخت، حتی شمر نانجیب لعنة الله علیه، حضرت به او فرمودند: «ما می شناسی؟ می دانی کجا نشستی؟ گفت: می دانم. می دانست پسر پیغمبر است پسر فاطمه زهراست اعتراف داشت که او هیچ گناهی نکرده است و اشک ریخت بنابراین همه گریه کردند منتها هر کس براساس قابلیتش گریه می کند، بعضی سبّین محض اند که این گونه است. در زیارت جامعه می خوانیم: طَاطَا كُلُّ شَرِیفٍ لِّشَرَفِکُمْ وَ بَخَعَ كُلُّ مُتَكَبِّرٍ لِطَاعَتِکُمْ وَ خَضَعَ كُلُّ جَبَّارٍ لِّفَضْلِکُمْ.

یک نفر گریه می کند، ضجه می زند، شیون می کند، لطمه می زند، پنجه می کشد، کارهای دیگر را انجام میدهد. بیش از ۲۰۰ نوع عزاداری در روایات آمده است اما کسی هم هست که هیچ

کدام از اینها بر او اثری ندارد ولی با این وجود اقرار دارد که این آقا حق بوده و خودش بر باطل است، اما بر باطل اصرار دارد. گفتند می دانیم که تو پسر پیغمبری ولی ما بر طاعت یزیدیم و تو تفرقه انداختی.

امام حسین محک ارزشیابی است

من از کجا بدانم که آدم خوبی هستم یا نه؟ یا چقدر خوبم؟ چقدر در طینتم خلط و مزج و مسح دارم؟ با امام حسین می توانیم بفهمیم. وقتی به کسی می گویند: «حسین» دلش می شکند، اشکش جاری می شود، دنبال چیز دیگری نیست؛ نقل می کردند زمان رضاخان لعنة الله علیه که نمی گذاشتند روضه خوانی و مجلس برپا بشود، مردم چند تایی دور هم جمع می شدند و یک کاسه آب می گذاشتند و نگاه می کردند و گریه می کردند، طفل شیرخوار وسط می گذاشتند و گریه می کردند، دیگه نیازی به روضه نبود.

امام زین العابدین علیه السّلام دیدند می خواهند گوسفند را سر ببرند از مرکب پایین می آمد و می فرمود: دست نگه دار، آتش دادی؟ گفتند: بله یابن رسول الله، فرمود: اما پدر مرا آب ندادند؟ در بعضی نقل ها دارد آقا چهل سال گریه کردند، در روایت دارد غلام حضرت به ایشان عرض کرد: آقا اینطوری از بین می روی، نه غذای درستی نه خواب درستی، فرمودند: تو چه می دانی؟ حضرت یعقوب یکی از ۱۲ پسرش را گرفتند و بردند، پیامبر خدا بود، می دانست او را نکشتند، فاصله او هم با یوسف زیاد نبود اما آنقدر گریه کرد که از شدت حزن چشمانش نابینا شد، اما من در یک نیمه روز جلوی چشمانم، دیدم بیش از ۱۸ بنی هاشمی که نظیر نداشتند اینها را با چه وضع فجیعی کشتند.

وقتی ذکر مصیبت امام حسین علیه السّلام می شود، کسی که اشک می ریزد، ضجه می زند، لطمه می زند، خلوص او بیشتر است. کسی که کمتر، کمتر، آن که گریه نمی کند اما خودش را به شکل گریه کننده در می آورد، خلوص او کمتر است. آن که بالاخره قلباً ناراحت است خلوص او از همه کمتر است اما آن که اصلاً عین خیالش نیست او بدبخت و قسی القلب و بیچاره است. ادامه دارد...

محرم الحرام ۱۴۳۸ هجری قمری

ویژه نامه

باب الحسین علیه السّلام

حقیقت گریه بر سیّد الشهداء علیه السّلام جلسه یکم